

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 4. februar 2018

Kirkedag: Seksagesima/B

Tekst: Es 45,5-12; 2 Tim 3,10-17; Mk 4,26-32

Salmer:

SK: 49 * 447 * 448 * 156 * 13

LL: 720 * 371 * 390 * 156 * 512,1 * 557

Det er ikke nogen hemmelighed, at jeg ikke har grønne fingre. Og min kone beskylder mig også for enten ikke at have noget viden om det, der vokser i haven eller også bare ikke have særlig stor tålmodighed. Jeg må jo ærlig talt nok give hende ret i begge ting. Lidt overdrevet, så kan jeg godt finde på at så f.eks. frø til radiser og derefter sætte mig og tage en kop kaffe. Når jeg så vender tilbage til de nysåede radisefrø, så er det lige før, jeg konstaterer, at det bliver nok ikke til noget, for der er jo ikke sket noget. Det er lidt overdrevet, men faktisk ikke ret meget. Jeg ville ikke egne mig til at være landmand. Der er alt for lang tid fra såtid til høsttid. De første mange måneder efter såning, vil jeg gå og tænke, at det bliver nok ikke til noget, for der sker jo ikke noget.

Sagen er, at der sker jo en masse, nede i jorden. Der sker en masse nede i jorden, og dét er nødvendigt, at det sker og får sin tid. Der skal ske alt det, der er grundlaget for, at der kan komme noget op over jorden. Men jeg ser det jo ikke ske. Faktisk så er det jo ret fantastisk, hvad der kan komme ud af sådan et lille frø. Og det er alt sammen inde i frøet. Alt det, der kommer op over jorden, anlæggene til det er inde i frøet.

Det er lidt lige som med os mennesker. Det er da også helt fantastisk, at når æg og sædcelle har mødt hinanden og en befrugtning er sket, så er hele mennesket i denne lille

begyndelse. Når der er gået ni måneder, så kommer vi ud i denne verden, og vi er ikke færdige endnu. Vi bliver ved at vokse indefra. Det er jo ikke sådan, at for at et barnet bliver større, så skal delene skiftes ud til nogle større. Der skal ikke noget til udefra, det kommer indefra. Alt det, vi laver, det skal tilføres noget nyt eller have udskiftet delene for at blive større, huset f.eks. Men ikke os. Vi har det inde i os. Det eneste, vi skal skifte ud, det er tøjet.

At det kommer indefra, fra frøet, fra cellerne, ja det er jo næsten for alment gældende. Det er jo ikke ny viden, jeg bibringer Jer. Det gør det imidlertid ikke mindre fantastisk og storslået. Det er bare at væbne sig med tålmodighed og lade processen gå sin gang. Og hvis ikke der er nogen eller noget, der griber ind i processen, så kan den slet ikke undgå at gå sin gang og blive til det, den nu skal blive til. Men der skal tid – og tålmodighed til.

Sådan er det også med Guds rige. Det er dét, Jesus taler om i dag. Guds rige. Det vokser. Det tager tid, og det kræver stor tålmodighed. I hvert tilfælde hos mig. Jeg synes godt, at Gud kunne lade sit rige vokse lidt hurtigere. Og da bliver jeg jo så ramt af Guds ord, som de er os videregivet hos profeten Esajas: ”Giver I mig besked om mine hænders værk?” Nej, hvem er jeg, at jeg skal give Gud gode råd eller skynde på Gud! Hvis det endelig er, så tror jeg faktisk Gud kunne finde på at sige til mig: Synes du ikke, du har rigeligt i dine egne pligter? Tag du dig af dem, før du blander dig i mine!

Måske er det meget godt med en sådan arbejdsfordeling, at enhver passer sit, jeg mit og Gud det hele. Det er godt, fordi vi kan ellers nemt blive lidt uenige, Gud og jeg. Uenige om, hvorvidt vi synes, at der sker noget i Gudsrigets fremvækst. Uenige om nødvendigheden af tålmodighed. Og uenige om,

hvad det er, der vidner om, at noget sker i Guds rige. Uenige om, *at* Guds rige vokser.

Jeg kan faktisk godt blive lidt mismodig i den retning. Jeg må sige til mig selv: Gud må altså vide noget, jeg ikke kan se. For jeg har virkelig svært ved at se, at Guds rige vokser. Bare i den forgange uge har jeg fået to udmeldelser af folkekirken. Så har vi her i weekenden heldigvis døbt to børn, så i denne uge går det lige op med medlemstallet. Jeg kan jo også konstatere, at rigtig mange mennesker holder af vore kirker, og mange mennesker giver også udtryk for, at de har haft gode oplevelser her i vore kirker i forskellige sammenhænge og anledninger; men hvorfor i alverden kommer de så ikke igen?

Der var en, der engang efter en gudstjeneste sagde ved kirkekaffen i våbenhuset: ”Hvor er det dejligt, at man kan komme her og virkelig føle, at her er vi sammen med Gud.” Jeg har ikke set vedkommende siden, og jeg er her ellers de fleste søndage. Jeg mener, når det nu er så godt, hvorfor så ikke mere? Vores konfirmander elsker pizzaer. Jeg tror aldrig, jeg kommer ud for, at tilbyder jeg dem pizzaer, så vil de svare: Nej tak. Vi fik jo i august. En gang må være nok. Dét tror jeg aldrig de siger. Hvorfor har de fleste af os så nok i en gang kirke og Gud?

Det er her, at jeg tror, at Gud og jeg går lidt fejl af hinanden, eller rettere, at jeg går lidt fejl af Gud. Guds rige vokser! siger Jesus i dagens evangelium. Og jeg siger: Ja, der er altså en hel del søndage, hvor vi ikke er særligt mange i kirken! Og det er her det går galt! Det er her, at jeg - lige dér hvor jeg er i livet, at jeg faktisk er ret glad for denne søndag. For at få pointeret, hvad Jesus siger: Guds rige vokser! Jesus taler om Guds rige, han taler ikke om folkekirken. Han taler ikke om vore kirker.

Han taler om Guds rige! Gudsriget har det i sig, som et frø eller en menneskecelle. Det har vokseværk i sig, indefra.

Hvis mine tanker om folkekirken som Guds rige skulle føres tilbage til Jesu tid, så ville det svare til, at når Jesus talte om Guds rige, så ville mennesker tænke på, hvor mange der kom til templet og i synagogerne. Men rigtig mange af de situationer, hvor Jesus helt konkret siger, at Guds rige er nær, der siges det udenfor disse institutioner. Det siges dér, hvor mennesker ser Guds gerninger i Jesus. Ser Guds storhed i Jesus. Det siger Jesus, hvor han møder mennesker, der tror på Gud som Gud Herren, den ene og almægtige, og tager Jesus til sig som Guds åbenbaring af sin nåde og frelse. Guds rige er nær, dér hvor mennesker kommer til tro og møder Gud. Guds rige er dér, hvor Gud med sin nåde og tilgivelse kan løfte mennesker fri at deres fortabelse. Guds rige er dér, hvor mennesker i tro, håb og kærlighed til Gud finder mening med livet og kan se livet længere end til døden, og hvor mennesker i dette kan åbne livet og modet for andre mennesker. Og dét rige vokser. Guds rige vokser! Det har det i sig. Mennesker slår sig ned i det, som himlens fugle slår sig ned og bygger rede i træerne.

Guds rige er ikke folkekirken eller kirken i Skævinge/Lille Lyngby. Men vore kirker er et af træerne i Guds rige, en af planterne i Guds rige, som nogle fugle finder ly og skygge i, og andre finder ly og skygge i andre træer i Guds rige.

Vi skal ikke have så travlt med at tro, at det er os, der skal få Guds rige til at vokse. Gudsrigets DNA er at vokse. Og vi skal glæde os over, at vi og andre fugle kan finde et træ at bygge rede i. Guds rige vokser ikke ved os, men for os og til os.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen